

ГРЕГЪРИ БЕНФОРД ГЛАСЪТ

Превод от английски: Христо Поцаков, 2000

chitanka.info

Грегъри Бенфорд е един от основните говорители на твърдата научна фантастика през последните двадесет години. Ясен и спорен, той е написал едни от най-добрите произведения, отнасящи се както за сферата на науката, така и за удивителни космогонични концепции с природата на вселената, като например „Пелерината на времето“ или „Великата небесна река“. В продължение на няколко години, той е съставял научните страници на списанието „Фентъзи енд сайънс фикшън“. Романът му „Страхът на Фондацията“ публикуван през 1997 година продължава серията „Фондация“ на Айзък Азимов. Новият му роман „Космичен“, обаче се отклонява от линията на „твърдата“ фантастика. Два негови разказа са публикувани в ежегодните сборници „Най-доброто от научната фантастика“. Представеният тук разказ „Гласът“, първоначално се появява в списанието „Св Ейдж“ (Научнофантастична епоха), като в последствие търпи редица корекции до крайният си вид в антологията „Истории за бъдещето“. Макар че в него той остава далеч от начина на повествование на Азимов, а по-скоро се доближава до това на Рей Бредбъри, досегът с науката не е изгубен.

* * *

— Не мога да го повярвам — каза Кент неотстъпчиво.

Клер го задържа да влезе в плесения коридор.

— Ела и изключи твоя Глас — подкани го тя. — Моят е изключен — ще ти покажа как да го направиш.

— Сбирщина от непотребни стени, който и да е чувал за...

— По-нататък ще стигнем до друг.

Долу, в слабата светлина на тесния коридор, те стигнаха до ниша в непрекъснатата стена.

— Гледай, още един знак.

— Това ли? Някаква стара маркировка. Както и да е, какво означава „знак“?

— Например този казва „ПРЕМИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО“ — изрече тя внимателно подчертавайки всяка буква.

Кент неспокойно прелисти страниците на неговия Глас. След това премигна и отбеляза:

— Това е... каквото Гласът е казал.

— Я да видим?

— Ти си била тук преди Гласът да ти го каже.

— Аз те оставих да почоплиш коридора, спомняш ли си?

Чудесно изпитание.

— Ти ме измами.

— Не. Аз мога да прочета това. Чети. Всеки звук от думата има собствено пулсиране.

Кент замълча за миг и тя разбра, че той отново се консултира с Гласа.

— Струва ми се, че да четеш, означава да оправяш нещо объркано. За този „знак“ ти ми каза че означава „ПРЕМИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО“. Как?

— Виждаш ли тези? Това са букви. Зная всяка от тях — на брой са двайсет и шест и това изисква много работа. Но събрани заедно оформят думите.

— Аз зная друг начин. Мой собствен.

Той тръсна глава и тя трябваше да го отведе до друг знак и да повтори действието. Когато гласът му каза, че наистина маркировката означава „АЛДЕНТЕН СЕКТОР“, направи гримаса.

— Тук има някакъв трик — възмути се Кент. — Измами ме с твоята платка за докосване...

— Добре, вземи устройството за включване! — напъха го тя в ръцете му и го накара да се разходят до следващата емблема. Този път беше написано „ОБЩЕСТВ ОБЛ“.

— Първата част ми напомня за някаква марка, но когато гледам втората — какво ли означава „ОБЛ“? — попита саркастично.

— Може би някакво място.

— Като околности ли?

— Някакви древни, предполагам.

— Възможно е, но фактически е „област“. Ако тук няма други стаи, където думата да е изписана изцяло, тя вероятно е съкратена. Те са го направили.

— Кои са били „те“? Някакви магьосници ли?

— Струва ми се, че са древните.

Тя сметна, че той е стигнал до това убеждение по свой собствен начин.

— Те са оставили маркировки по стените. За какво, когато Гласът...? — учуди се Кент.

— Може би са дошли преди той да се появи.

— Но каква е възможната им употреба?

— Научих за тях от старите хартии, които намерих в историческата секция. Наричаха се „товарни фактури“ и в тях имаше достатъчно думи.

— Как знаеш, че може да „прочетеш“ нещо? Имам предвид без да го свериш с Гласа?

— Аз си знам. Буквите се групират заедно, например „ОБЩЕСТВ“ е съставена от съкратеното „общение“, има една неясна буква и „тв“ сигурно е съкратеното „твое“.

— Ти толкова бързо напредваш — направи гримаса той, без да харесва всичко това. Беше специалист по биология и да толерира нейния интерес към древността... Но накрая каза: — Добре, покажи ми го отново. Не, че наистина вярвам в това, ала...

Следващите няколко дни те прекараха в стария район на историческия сектор, издирвайки коридори, където Империята не употребяваше Гласовете. Клер му четеше знаци и той започна да научава метода ѝ. Напредъкът беше бавен, четенето бе трудно.

Букви, думи, след това постепенно схващане на смисъла на изреченията и параграфите в тяхната логика и ритми, търсене на нишките, по които да се доберат до тяхното същинско значение.

Въпреки това, той не беше някой си „бав. ев.“. След известно време тя си спомни, че в неговата Специална образователна програма „бав. ев.“ съответствува на „бавна еволюция“. Така че ако някой вземеше първите букви на двете думи, щеше да открие цялото название на понятието.

Между тях всичко вървеше добре и докато се скитаха по античните коридори, на тях им харесваше да включват Гласовете си — с тях беше по-лесно да откриват смисъла на знаците. Това им донасяше успокоение.

Те продължаваха да поддържат Гласовете почти винаги включени. Беше лесно да слушаш обяснение на Глас, който отеква право в слуха ти. Можеше да платиш за абонаментно обслужване на Гласа без всякакви добавки, но никой от приятелите им не го правеше, защото излизаше скъпо. Но ако плащаш добавките, щеше да научиш

повече за хората. Наистина бе интересно да узнаеш за спермата и яйцеклетките, съхранявани в банките за гейове или за програмата за оценяване по достойнство, целяща да запази гените на хомосексуалистите. Можеше да чуеш шумни истории, житейски преживелици и какво ли не още, или пълно половин часово шоу. Ала мнозинството от хората не плащаха и те бяха доволни да прочетат за тези неща.

Те постепенно се развиваха в четенето. Имаха предимството да прочитат стари знаци, които Гласът не си правеше труд да преведе. Те ги показваха на някои от техните приятели, обаче никой от тях не вярваше, че са в състояние да прочетат любопитните маркировки. Бяха уверени в съществуването на някакъв трик. Клер и Кент само се усмихваха многозначително и се оттегляха от темата.

Не всичко вървеше добре. Веднъж на една пресечка Кент забеляза знака „ПРЕМИНИ“, доста преди да го чуе от неговия Глас. Знакът не беше синхронизиран и той за малко щеше да бъде сплескан от минаващ валяк.

Те разискваха дали да разправят за случая на някои представител на властите, но сигурно никой не знаеше за това.

— Хм, не трябва — каза Кент. — Погледни нещата от тази страна: ако на някой в тоя свят му харесва да яде боклуци, да си ги яде, защото никой не го е грижа. Никой не желае храната, която се харесва само на другите.

— Смяташ ли, че ако научим други хора да четат, ще бъдем глупаци?

— Който се изкачва нагоре, може да падне отвисоко. Предполагаш ли, че всеки ще пожелае старите книги, които намери?

Тя трябваше да приема тази трезва възможност. Аналогията с консуматора на развалени храни излизаше извън нейната биологична подготовка и той не можеше да се противопостави на нейното допълнение:

— Това е интелигентна стратегия. Когато времената стават трудни, лешоядите трябва да ядат повече.

Мисълта бе толкова отвратителна, че тя реши да забрави за всичко по въпроса.

На тях им харесваше да се разхождат по страничните улички на мегаполиса и да разгадават тайните на античните знаци. Влюбените

откриваха свои собствени ритуали и това им изглеждаше прелестно.

Веднъж на външната страна на някакво забутано подземие намериха точни инструкции как да нагласят цифрите на шифъра на входа му и да влязат вътре. Известно време те поработиха по въпроса и накрая усилията им бяха възнаградени. Входната врата се завъртя на примитивните си панти и те започнаха да се разхождат между редици от плесенявали стаи. Изследването им стана отегчително — намираха купища от заключени отделения без каквито и да е знаци. И те продължиха, докато не се появи охраната с извадена палка. Бяха попаднали в трезор.

— Как вие, хлапаци такива, се вмъкнахте тук? — попита мъжът.

— Беше отворено, сър — каза Кент, който винаги беше по-бърз и Клер предположи, че отговорът му технически е коректен, тъй като тя беше отворила вратата.

— Как по дяволите...? Както и да е, излизайте. Вън!

Объркан и загрижен, той ги претърси грубо. Кент се направи на тъпо момче и го попита дали може да разгледа шоквата му палка, но все още озадачен, пазачът ги изхвърли навън.

Въпреки че посещението в трезора не се реализира успешно, номера, който бе изпълнила за да влезе в него и й изглеждаше повече от възхитителна тайна. Клер беше от типа „ученолюбива ученичка“ и прекарваше приятно с часове в Историческия архивен сектор, изучавайки полуразложените листове хартия, които намираше.

По-дебелите купове се наричаха „книги“ и дори някои притежаваха резюме на съдържанието си. За тези от тях, които бе избрала за своята дневна работа, Гласът я въвеждаше със собствения си мек тон. Когато се нуждаеше от прецизиране на материята, особено при социални въпроси, тя използваше претрупаният му език, за да добие ясни очертания на прочетеното. В нормалния живот всеки се нуждаеше да бъде задоволен от представителите на Гласа.

Беше прекрасно, когато тя отправяше искане към него и той й разправяше чудесни истории. Там имаше различни книги и някои от тях се наричаха „романи!“. Това означаваше нещо ново, казваше Гласът. Един от тях тя намери в усойно и влажно подземие, което беше достатъчно тъмно, но очевидно това бе неизбежно в изследванията правени от нея.

Книгите бяха познати от някакви непознати древни източници, когато изглежда е имало съперничество между Гласовете. В действителност може би дори не са били Гласове, а методи на речта, преди Стандартът да бъде открит.

Всичко това се е случило през ограничената епоха, както археологически е било определено. Времена на насилствени методи и дълга безнадеждност. Хората тогава са били разделени в съответствие с техния достъп на информация. Благодарение на добросъщността, сега те не са осъдени на такова деление.

Но и сега, разбира се, те живеят в ограничена епоха. Гласът бе възникнал вследствие на старите интелигентни посредници, наречени компютри. Те са давали информация за поставените им задачи и постепенно хората са им поставяли все повече и повече от тях. Обединявали са се с цел да постигнат по-голямо творчество, идващо от припокриването на много гласове и са събрали нишките на обществото, в което всичко е ясно и достъпно, благодарение на Гласа.

— Какъв подарък! — рече Кент, относно мнението му за това и тя се съгласи с него. С книгите и четенето, ограничената епоха звучеше очарователно. Трепетното вълнение на битието, способно да бъде обхванато през изминалите години чрез притежанието на Гласа в ръцете ти, възможността да си избереш желаната система от знания, всичко това я заплеляваше.

Тя знаеше, че Гласът е ненадминат, тъй като можеше мигновено да прескача от тема на тема или от дума на дума, която би ти харесала в някой запис. Звучеше като някаква немислимо високоинтелигентна личност, която насаме ти говори в главата. Всеки имаше достъп до него чрез вътрешен сигнал.

Клер правеше справки чрез Гласа в една от старите книги. Думите бяха трудни за следене, а тя имаше силното желание да разбере тяхното значение. Произнасянето им също бе мъчна работа, защото дори и да знаеше някоя дума, буквите, с които бе написана се подчиняваха на някакви неизвестни звукови правила.

— Какъв е смисълът на това? — често я питаше Кент и продължаваше заниманията си с нея.

Книгите разказваха, че Гласът се е появил като тяхна добавка за хората, които са били наричани „неграмотни!“ и Клер разтревожено откри, че сега всички бяха такива, с изключение на тях двамата.

Някога повечето хора са можели да четат. Но Гласът е бил полесен за употреба и неговото използване започнало да се счита за по-престижно. Независимостта от подреденото в линии „печатно робство“ от мода се превърнала в универсално средство. Все пак Гласът бе в състояние да изчурулика набързо данните, от които някой се нуждае и то твърде сбито, много по-бързо от колкото времето, което хората биха употребили за да ги прочетат.

Повечето хора получават информация чрез очите си. Например в ресторанта те правят поръчка след като докоснат изображението на пилешко бутче или нещо друго. Повечето от техните развлечения могат да бъдат визуални, мирисни, тридеесови, сензорни, аморфни или реални.

Тя намираще за прелестно да притежава неизвестен и таен талант, за който приятелите ѝ дори не предполагаха. Възнамеряваше да отиде на купон, за да им го покаже, но внезапно на Булеварда на вдишването забеляза големи букви и нещата започнаха да се усложняват.

„СХВАНА ЛИ ТОВА? МЕСО 13.20 БУ“. Кент скептично погледна бледо боядисаните червени букви върху синята стена.

— Аз правя това, за да бъда... — не се доизказа той.

— Някой го е написал ръчно — учуди се Клер.

— За себе си ли? Как?

— Никога не съм мислила, че който и да е, е в състояние да го стори. Имам предвид, че само машините са правили букви, не е ли така?

— Ти си прочела толкова исторически книги! Не каза ли, че печатащите машини са дали път на гласовите?

Клер прекара ръка над деформираните букви.

— Изглежда ми като да нарисуваш скица — отбеляза. — Като опит да имитираш машина, мисля. Да погледнеш на буквите като на малки предмети на изкуството.

— Това не е художествена изложба.

— Не е, по-скоро е послание. Може би аз мога...

Тя пазеше в чантата си своето последно откритие — дебела книга, наречена „речник“. В нея имаше много повече думи, отколкото Гласът можеше да определи и произнесе. Дълги думи, които сега никой не употребяваше и не бяха използвани толкова отдавна, че дори

не се знаеше за тях. Каза ѝ например, че в означава „в“, „на“, „при“, „до“, но не обясни защо е така.

— Погледни тук! — показва тя енергично към тънкия надпис. — Месото е част от плътта на животно.

— Животните са го имали, а съм чувал, че по-рано и хората.

— Твърде примитивно — отвърна Клер презрително.

— Възможно е и друго значение, на мен ми звучи като „място“, по-скоро „място за среща“.

— Нима някой е направил грешка? Да обърка звуците на една с друга дума ли?

— Някой е пожелал хората, които са в състояние да прочетат знака да се срещнат с него.

— Други читатели.

— Къде? — начумери се той.

— Може би е някакво съкращение, като „ОБЩЕСТВ ОБЛ“, например.

— Не, много е кратко — изщрака Кент с пръсти. — Спомняш ли си къде се намира авенюто на Вдишващите клони? Можеш да излезеш на балкона на Небостъргача за възстановяване и да погледнеш надолу. Гледан отгоре, той изглежда като буквата „У“.

— Тогава да отидем там.

Те се изкачиха там, наоколо нямаше никой друг. Вместо „У“, там намериха нов, груб и ръчно написан надпис, който гласеше:

МЕСО КОРИДОР 63

13.30 УТРЕ, БЛОК 129

Двамата се върнаха в къщи, изключиха Гласовете си и започнаха да разговарят. Много двойки се освобождаваха от присъствието на Гласа, само по време на секс. Това беше проста вежливост, макар че в сегашни дни, с появата на нови нервноактивни модели никой не беше сигурен дали наистина отсъства.

След това започнаха да четат древни текстове с повишена скорост. Бяха намерили една дебела книга със заглавие „Страстта на мохиканите“, която Кент бе гледал по сензото. Тя я завърши първа — скоростта ѝ на четене бе по-голяма от неговата, но в нея нямаше нищо от това, което той беше виждал. Изобщо нямаше секс. Само заглеждания един в друг, дълги и тежки въздишки, ускорено биене на сърца и разни

други глупости от този род. Намери ги за някакво странно суетене. Да го прочетеш изглеждаше смешно.

Те не можеха да откъснат мислите си от последния надпис. Кент беше кисел, защото изглежда и други бяха направили тяхното откритие. Той мърмореше неясно за случилото се, накрая намери извинение за да смени темата.

Клер не гледаше на това положително, все пак от гледна точка на високия морал беше добре всичко да се споделя. Четенето бе неприятно само за един човек. Защо тогава го харесваше толкова много? Читателят бе изолиран и освен Гласа, никой друг не участваше в него. Това водеше до разногласие и различия, до търкания и конфликти.

От друга страна възторгът от четенето можеше да се определи като приятна възбуда от слушането на тихи звуци от отминали епохи, беше много хубаво.

Тя беше развълнувана от перспективата за други читатели, които неминуемо щяха да дойдат на указаното място.

Мъжът, който отпуснато се мъкнеше край стълбищната площадка не бе впечатляващ на вид. Беше среден на ръст и данните от тъмночервения му кодов образец бяха изостанали с три години. Косата му стоеше на клечки, привързана с гирлянда, от които се подаваха малки разпарцаливени птички. Той не каза нищо, само им подаде лист хартия. От двете си страни беше покрит с лошо отпечатани изречения. За Клер, прочитането на първия абзац беше достатъчно.

ТАЙНОТО СЪБРАНИЕ НА ЧИТАТЕЛИТЕ ТРЯБВА
ДА ОБЕДИНЯВА! НИЕ ПРИТЕЖАВАМЕ ТАЛАНТ,
КОЙТО МАСИТЕ НЕ МОГАТ ДА РАЗБЕРАТ. ТЕ ЩЕ СЕ
УЖАСЯТ ОТ НАС, АКО ГО УЗНАЯТ. БРАТСТВОТО НА
ЧИТАТЕЛИТЕ Е ЕДИНСТВЕНОТО РЕШЕНИЕ ЗА
НАШАТА ИЗОЛАЦИЯ. ДА СЕ НАДИГНЕМ!

— Каква изтъркана супа от клишета! — тикна тя обратно листа в ръцете му.

— Въпреки това е истина.

— Какво искате да кажете? — попита Кент остро.

— Вие никога не знаете кога Гласът е изключен — изрече мъжът тайнствено.

— Но напечатаното от вас изглежда отвратително — каза Клер.

— По-добро, отколкото ако вие го бяхте направили — отбеляза той хапливо.

— Смисълът не е в това — каза Кент. — Вие ни потърсихте за да...

— Давай, целиш се право в целта, така ли?

Преди мъжът отново да заговори, те вече се намираха в пустинен резерват.

— Казвам се Марк — представи се той. — Датчиците на Гласа не стигат дотук, поне според моите диаграми.

— Вие инженер ли сте? — попита Клер, докато се възхищаваше на няколко дъбови дървета.

— Аз съм философ. Сам правя моите парични машинации.

— От колко отдавна четете?

— От години насам. Започнах със стари наръчници, които намерих. Рових се из тях, за да ги проумея.

— И ние правихме същото — рече Кент. — Беше трудно, без да потърсим помощ от Гласа.

— Не процедирах по този начин. Не ви ли се струва тъпо? — кимна с глава Марк.

— Какво се случи?

— Навестиха ме няколко спектори. Проведохме небрежен разговор, но аз знаех какво ще последва.

— Доказателства ли? — попита тя неловко.

— Когато попитах Гласа, той направи малка пауза. Зададох му хитър въпрос, защото знаех как да определя неприятелските позиции. Така че прекратих работата си, взех книгите и ги отнесох на скришно място. Когато се върнах, заварих спекторите да оглеждат стаята ми.

— Вие нали не им казахте...? — запита тя.

— Трябваше да им дам нещо. Имах копие от онова, свързано с книгите, което не можех да разбера. Наричаше се Справочник 233 и бях го погребал под псевдо леглото си. Когато го извадих и им го връчих, те ми се присмяха.

— Какво са искали да направят? Да ви арестуват ли? — премигна Клер изплашено.

— Знаете ли, четенето не е незаконно — усмихна се криво Марк.
— Само е антисоциално, това е всичко. Така че те ме задължиха на шест седмично групиране.

— Олеле как го мразя — каза Кент.

— Изпълних определения ми срок — сви рамене Марк. — След като ме опандизиха, единствените ми претенции бяха да виждам светлина. Те задържаха книгата.

— Вие сте смел — отбеляза Клер.

— По-скоро глупав. Никога не би трябвало да питам Гласа.

— Не можехте ли да си помислите за него, че и той е в състояние да ни окуражава в ученето? — попита Кент, почти убеден в положителния отговор на въпроса си. — Имам предвид, че може да бъде полезен при непредвидени случаи. Освен това, ако го изключим, можем да четем информацията от която се нуждаем.

— Предполагам, че той също чете и не желае конкуренция — отвърна Марк.

— Гласът е машина — намеси се тя.

— Какво от това? — сви рамене той. — Кой знае колко хитра е една машина?

— Касае се за обслужване — каза Кент. — Това е всичко.

— Отбелязвате ли, че той не съхранява казаното от нас? — тънко се усмихна Марк.

— Той казва, че с такава тренировка се подобрява нашата памет — кимна в знак на съгласие Кент.

— Четенето е било измислено, за да замени паметта — рече Клер. — Узнах го от една историческа книга.

— Защо трябва да бъде вярно? — отново сви рамене Марк и жеста му предизвика в нея чувство на нарастваща досада. Тя мразеше политиците, а нещо в поведението му започваше да напомня за тях.

— Колко книги сте намерили? — попита тя.

— Много. Намерих ги в тунела на подземен склад и мога да отивам там по всяко време.

След като той им каза как с години наред се е ровил под земята и е отварял заключени камери пълни със загнели документи и дебели томове, те ахнаха пред неговата дързост. Разправи им и за екзотични неща, които никога не бяха виждали, за имена като Алманах, Енциклопедия, Атлас и Съкровищници на знания, съществуващи в

Речника само като имена. Марк беше изчел всички томове на легендарната Енциклопедия Британика! Възможно ли бе да разменят нещо или то да бъде дадено назаем?

— Разбира се — отвърна топло той. Така започна тяхната дружба — някъде на ръба на предпазливостта и опасността, но доминирана от умението и тайните познания, на които се наслаждаваха. Изминаха три години в нелегално четене, докато един ден Марк изчезна.

Той не беше дошъл на техните обичайни места за срещи. През цялото това време, те нито знаеха къде живее, нито къде се намира съкровището му от книги.

Марк беше потаен. Двамата продължаваха да претърсват подземните коридори на комплексите, но се страхуваха да поискат от Гласа каквато и да е информация за него.

Беше времето на Големите Игри и улиците бяха изпълнени с тълпи. Повечето хора бяха навън през цялото време — развълнувани, нетърпеливи и щастливи да се намират всред великото стълпотворение по площадите. Игрите отнемаха времето на всеки, разбира се без три часовата работа, която трябваше да положи през няколкото работни дни. През цялата седмица, Кент изразходваше силите си в претърсване на колкото се може повече площ. Клер обвиняваше себе си, че не е успяла да притисне Марк, за да разбере къде живее, ала той бе маниакално потаен.

— Представи си, че те хванат и те накарат да приказваш за мен? — възразяваше винаги на искането ѝ.

Сега тя се чудеше какво биха направили спекторите, ако откриеха залежи на книги, като неговите. Щяха ли да го изпратят на предварително лечение или щеше да последва нещо по-лошо?

След целодневно търсене на следите му, Клер се върна в къщи, но Кент не бе там. Не се върна и същата вечер. Когато се събуди на следващата сутрин, се обля в сълзи. Той не се появи и през следващия ден.

На връщане от ежедневната си работа като юрисконсулт, тя реши да отиде при спектора. Докато неохотно наблюдаваше тълпите с надеждата да зърне Марк или Кент, Клер забеляза, че при пресичането ѝ на „Площада на обещанията“ успоредно на нея се движат трима

мъже и една жена. През цялото си придвижване те спазваха четири фиксирани точки и запазваха местоположението си със завидна прецизност.

Тя се забърза и те направи същото. Изглеждаха неприветливи и безжалостни и по пътя към двустайния ѝ апартамент, лабиринт от улички и коридори, тя не успя да се отърве от тях. Бяха чакали пет години, за да хванат някой с миниатюрно балконче. Дори и ако то се намираше само на две нива над мръсното дъно на въздушната шахта. Но ако все пак протегнеш глава встрани, можеш да забележиш парченце небе.

Клер продължаваше да се движи с някакво безсмислено поведение, а те продължаваха да я следват. Разбира се, тя не желаше да се върне в апартамента си, където щеше да бъде хваната. Ала бе уморена и не мислеше какво друго може да направи.

Няколко минути, след като се сгромоляса в леглото си, те почукаха. Беше се надявала, че ще се задържат за малко, но вече се бе предала. Когато отвори вратата, последното, което очакваше да види бе Марк.

— Не можеш да повярваш какво стана — каза докосвайки я.

— Какво? Ти къде беше?

— Качествените ни желаят.

— За какво?

— За четене!

— Но Гласът...

— Държи хората извън докосване и щастие. Велика идея, но това означава, че по-нататък не можеш да продължаваш само с него — премигна той нерешително. — Някой трябва да бъде способен да издигне информацията на високо ниво. Спомняш ли си? Това беше най-същественото ни чувство, че четенето е нещо различно.

— Съгласна съм, но спекторите...

— Те угнетяват хората изцяло — направи той пауза и продължи:
— Всеки, който е схванал знаците, скърцал е със зъби, докато е разбрал тяхното съдържание и ги е подредил в тяхната цялост — това са хората, които интересуват Качествените. Самите Ние!

Клер премигна, беше толкова много за да го обхване.

— Но защо те ми отнеха теб и Кент...?

— Трябва да бъдеш сигурна — сви той рамене по своя обичаен начин. — Те искат да проверят нашето умение, да бъдат сигурни, че не е някакво позъорство. Хората искат да го схванат, знаеш ли, имат претенции само за четенето.

— Ще... видя — запъна се тя, но нещо около Марк не бе точно, никога досега не бе правил паузи..., може би защото е престанал да слуша Гласа. — Това са чудесни новини. Но кога Кент ще се върне?

— Ооо, скоро, съвсем скоро — премести се той към нея, а тя се измъкна към балкона.

— И каква ще е работата, с която ще се занимаваме? Имам предвид четенето.

Те се намираха отвън и Клер се бе облегнала на перилата.

Обикновения шумен говор от приятелски разговори във въздушната шахта за момент ѝ възвърна чувството за сигурност. Нищо не можеше да се случи, не е ли така?

— Какво охолство! Гледайки нагоре към това старо хубаво нещо и сравнявайки го... знаеш с какво — размаха съмнително той ръце.

От тук падането не беше голямо. Да се изправиш на перваза и да поставиш краката си правилно...

— Добра работа, наистина.

Щеше ли да избяга, ако тя наистина скочеше? Марк не бе от атлетичния тип хора и дори точно да се приземеше в мръсотията, съществуваше вероятност да си изкълчи глезен или нещо друго. Тя имаше практични обувки. Можеше да се измъкне от него, ако срещнеше мръсния под както трябва.

Клер хвърли към него бърз, изпитателен поглед. Беше ли пристигнал тук сам? Вероятно не. Спекторите я чакаха пред вратата, бе възможно да очакваха и него, за да се предаде. Беше въпрос на време.

— Колко лошо е това? — попита.

— Не можеш да си представиш — ухили се той. — Засега са достигнали три часов дневен достъп до паметта ти. После ще инсталират закриване на този церебрален сектор.

— Да го закрият ли? Аз...

— По този начин няма да се нуждаеш повече от четене, поне по време на работа. Ще придобиеш всичко от което се нуждаеш, ще бъдеш свободна!

Тя мислеше и мислеше. Да скочи и да избяга. Не можеше да използва Гласа за помощ, защото несъмнено те щяха да тръгнат по следите ѝ, ако го включеше. Щеше ли да се оправи само с четене на старите знаци?

Да предположим, че можеше. И после какво? Да намериш приятели, на които си в състояние да се довериш. Да преминеш в нелегалност. Как? От какво да живееш?

— Много по-добре е. Кент ще се върне скоро и...

— Задръж топката. Не се мърдай!

Тя погледна надолу във въздушната шахта. Скокът ли беше цената на всичко?

Излизаш от илюзията и изщракваш — отново се намиращ обратно в пашкула. Автоматичните сензори се отдръпват назад, оставяйки лекото подбодване на целувка за сбогуване. Още веднъж чувствуваш студенината на прилепването към пашкула. След това се обръщаш и питаш:

— Хей, какво става по-нататък?

Мирф свива рамене, все още зает с разкопчаването на пломбите.

— Това е всичко, което се е случило, казах ти го.

— Може би е някаква повреда?

— Не, просто края на куба. Би трябвало да има и друг, но този беше единствения, който намерих в онзи шкаф.

— Но как ще приключи тя? Какво ще направи? Дали не се е навела, само за да дразни?

— Откъде да знам? Ти какво щеше да направиш? Да скочиш ли?

Ю премигна без готов отговор.

— Ох, тези неща за четенето — въздъхва. — Какво наистина е това?

— Прилича ми на собствения ти тих глас в главата ти — намръщва се Мирф.

— Това истинско ли е било? Имам предвид четенето.

— Никога не съм чувал за него.

— В такъв случай не е напълно историческа истина, нали така? По-скоро е някаква фантазия.

— Възможно е. Аз никога не съм виждал такива неща по стените.

— Тя ги наричаше знаци — казва Ю и отново се замисли. — Те сигурно са се изтъркали преди много години.

— Предполагам. Не ти ли изглежда странно, да откриваш разни неща без Гласа?

Ю прехапа устната си и се замисля. Илюзията за тази жена вече се изплъзва, трудно е да се задържи в паметта. Тя би трябвало да има някаква власт над себе си с всички тези неща за четене.

— Все пак се чудя, какво е направила? — попита.

— Хей, това е само една легенда.

— Ти какво би направил?

— Не ми се налага да решавам. Казах ти, става дума само за легенда.

— Тогава защо я разказват?

— Това е стара илюзия и липсващ куб — отвръща раздразнено Мирф.

— Възможно ли е да е имало само един?

— Виж какво, аз искам илюзиите само да ме развличат, а не да ме напрягат.

— Може ли да го взема?

— Кубът ли? Разбира се.

Мирф го подхвърля. Той е любопитно тежък, полупрозрачен и със заоблени ръбове. Ю го хваща с ръка и харесва тежестта му.

Така започва тази история. Ю вече знае, че ще отидете да погледнете знаците в коридорите и за добро или за зло нещо ново ще влезе във вашия, свят и никога няма да го напусне.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.